

SANTRAUKA. Šis straipsnis skirtas ne Simono Daukanto ar Pranciškaus Malevskio biografijoms, o išskirtiniam momentui, kurį galima suvokti tik per epochos prizmę. Epocha pavergtoje šalyje visada buvo įvairialypė, vienais atvejais skatinusi priešintis, kitais – prisitaikyti, tad kuriantis žmogus turėjo gyventi dvilypį gyvenimą, vieną – viduje, kitą – išorėje. Daukantas su dideliu vargu pasiekė savo tikslą, įsidarbino LDK dokumentų, Lietuvos Metrikos, archyve, kuris buvo saugomas Valdančiajame senate, tačiau ten jo rankos buvo surištos. Carinės valdžios įstatymai draudė viešinti archyvo dokumentus, o nuorašai ir išrašai nesugulė į atskirus leidinius. Šiandien Daukantą galime laikyti rašytoju, istoriku, kalbininku, publicistu, tautosakininku, 15 metų Sankt Peterburge dirbusį visose lietuvių tautai reikalingose srityse. Taigi kas skatino Daukantą veržtis į Rusijos šiaurinę sostinę, kurioje dėl klimato, svetimos kalbos ir valdiškų „teroro laikų“ įstatymų jis nesijautė savas ir reikalingas? Lietuvos, Sankt Peterburgo ir Maskvos archyvuose rasta naujų duomenų apie aplinkybes, galėjusias padėti Daukantui įsidarbinti Valdančiajame senate, į kurį patekti be įtakingų pažįstamų, ypač po 1830–1831 m. sukilimo, vargu ar buvo įmanoma. Nauji tyrimai leistų teigti, kad jam padėjo Vilniaus gimnazijos ir universiteto bendramokslis Pranciškus Malevskis.

RAKTAŽODŽIAI: Simonas Daukantas, Pranciškus Malevskis, Vilniaus universitetas, Lietuvos Metrika, Valdantysis senatas, Sankt Peterburgas.

VALDANTYSIS SENATAS

Valdantysis senatas – aukščiausias Rusijos imperijos įstatymų leidybos ir valstybės valdymo organas, kuris, nori to ar nenori, tuo metu labiausiai buvo susijęs su Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės istorija. Po trečiojo Abiejų Tautų Respublikos padalijimo, 1795 m., imperatorės Jekaterinos II įsakymu, iš Varšuvos į Valdantįjį senatą Sankt Peterburge buvo atvežtas LDK dokumentų archyvas – Lietuvos Metrika (toliau – LM). Lietuvos didžiojo kunigaikščio kanceliarijos archyvas, pradėjęs formuotis XIV a. pabaigoje, buvo svarbiausias teisinių aktų rinkinys, kurį sudarė privilegijos bajorams, sritims, miestams, diplomatiniai ir finansiniai dokumentai, teismų sprendimai, korespondencija, kariuomenės sąrašai, pareigūnų paskyrimai,

teismų knygos, seimų ir konfederacijų nutarimai, instrukcijos, dvarų, seniūnijų, ekonomijų inventoriai, 1765 m. sudarytos genealoginės lentelės, žemėlapiai, planai etc.¹ Tai buvo dokumentai ekonomiškai ir politiškai svarbūs Rusijos imperijai. Skaityti ir suvokti lotynų, rusėnų, lenkų, vokiečių kalbomis rašytus tekstus galėjo tik išsilavinę darbuotojai, gerai žinoję ne tik kalbas, bet ir istoriją, teisę, o tokių Rusijos universitetai nerengė. Vilniaus universiteto istorikai ir teisininkai domėjosi LM, bet neturėjo galimybės ja naudotis, o pašaliniai žmonės čia buvo neprileidžiami. Vilniaus universitete į teisę pasukęs Simonas Daukantas siekė dirbti su Lietuvos istorijos šaltiniais. Dar Vilniaus gimnazijoje jis susipažino su Pranciškumi Malevskiu, vienu artimiausių Adomo Mickevičiaus draugų, o vėliau ir giminaičiu (jų žmonos buvo seserys Šimanovskos). Malevskio studijos detaliau netirtos, o tai pateikia papildomų paralelių ir Daukanto biografijai. Čia pateiksime nepublikuotos jo biografijos juodraštinį variantą, įvardytą kaip liudijimą, tikėtina, paties Malevskio lenkų kalba parašytą universiteto valdybai².

Liudijimas

Imperatoriškasis universitetas tuo [raštu] liudija, kad bajoras Pranciškus, Simono Malevskio sūnus, baigęs Vilniaus gimnaziją, 1815 metais rugsėjo 16 dieną buvo priimtas į universiteto Fizikos ir matematikos skyrių, kur dvejus metus, 1815–1816, 1816–1817, lankė fizikos, algebros, chemijos, mineralogijos, botanikos ir zoologijos kursus, ir juos baigė, išlaikęs pusmečio egzaminus taip gerai, kad Fizikos ir matematikos mokslų fakultetas 1817 metais birželio 29 dienos posėdyje vienbalsiai nutarė suteikti jam filosofijos kandidato laipsnį, kuriam patvirtinti patentą universitetas išdavė taip pat 1817 metais liepos 12 dieną, Nr. 1923. Tais pačiais 1817 metais jis perėjo į Moralinių ir politinių mokslų skyrių, kur ketverius metus, iki 1820 metų, klausė logikos, metafizikos ir moralinės filosofijos, romėnų civilinės, senųjų ir dabartinių tautų kriminalinės, krašto, kanoninės teisių, politinės ekonominės istorijos, visuotinės ir Rusijos valstybės istorijos bei statistikos kursus, kuriuos baigęs, pagal 1819 metais sausio 20 dieną moksliniam laipsniui gauti patvirtintas taisykles, laikė egzaminus abiejų teisių magistrui gauti. Šiuos egzaminus laikė Moralinių ir politinių mokslų skyriuje 1819 metais gruodžio 17 ir 28 dieną, raštu ir žodžiu, pagal nustatytą temą lotynų kalba parašė traktatą „De Certaminibus singularibus“³, kurį 1820 metais lapkričio 17 dieną viešai apgynė. Laikydamas egzaminus jis pademonstravo tokias aukštas mokslinių temų žinias, kad Moralinių ir politinių mokslų skyrius vienbalsiai pripažino jam abiejų teisių magistro laipsnį, kurį Jo didenybė švietimo ministras patvirtino 1821 metais gegužės 23 dieną Nr. 1636. Be to, jis apie penkerius metus Literatūros ir meno mokslų skyriuje pasirinktinai lankė lotynų, graikų, italų, anglų literatūros kursus, dailiųjų menų istoriją, iš tų dalykų laikė reikalingus egzaminus ir pateikė puikios pažangos įrodymus, kuriuos patvirtina šis jam suteiktas atestatas su atitinkamu parašu ir universiteto pridėtu antspaudu.

¹ Visos datos šiame straipsnyje, išskyrus tekstus dokumentuose, pateiktos naujuoju, t. y. dabar vartojamu stiliumi.

² P. Malevskio mokslo liudijimas. *LVI*A, f. 721, ap. 1, b. 507, l. 51, 51 v. Šis ir kiti vertimai straipsnyje atlikti autorės.

³ Lietuviškai – „Apie dvikovas“. Dėkoju Vidui Garliauskui už vertimą.

rašoma, kad Malevskis, siūlydamas savo kandidatūrą, neturėjo jokių pažinčių, tik savo gabumus: „<...> iš visų, prašiusių tada metrikanto padėjėjo vakansijos Metrikoje, po atitinkamų egzaminų paaiškėjo, kad pats gambiausias yra Malevskis, atkreipęs į save ypatingą dėmesį nuodugniomis lotynų kalbos ir senųjų rankraščių žiniomis.“⁴ Tuo pačiu metu Malevskis dirbo ir Jo imperatoriškosios didenybės 2-ajame skyriuje, kur buvo rengiamas spaudai Vakarų gubernijų įstatymų rinkinys, pažymint, kad savanoriškai, be jokio atlyginimo. Rengiant šį rinkinį prisidėjo ir buvęs universiteto profesorius, filomatų ir filaretų teismų procese atleistas iš Vilniaus universiteto profesoriaus pareigų, teisininkas Ignotas Danilavičius⁵. Abu valdžiai atrodė nepatikimi ir 1830 m. (vykstant Lietuvoje sukilimui) buvo sekami ir apklausiami⁶. 1834 m. spalio 24 d. Malevskis jau rūmų patarėjas, metrikantas. Pasak Fedutos, jis būrė apie save kalbas bei istoriją žinančius buvusio Vilniaus universiteto studentus. Vilniaus gimnazijos ir universiteto bendramokslis, gabumu ir stropumu išsiskyręs Daukantas, be abejo, nebuvo išimtis. Galima teigti, kad Malevskio kviečiamas ir rekomenduotas Daukantas pradėjo rūpintis, kaip galėtų įsidarbinti Valdančiajame senate. O tai buvo ne taip paprasta. Tiesa, egzaminų laikyti nereikėjo, tačiau buvo tikrinamos visos aplinkybės ir gyvenimo periodai. Lietuvos valstybės istorijos archyve yra 1834 m. sausio 12 d. (gruodžio 31 d.) suformuota byla pavadinimu „Teisingumo ministro paliepimu dėl pateikimo duomenų apie kolegijos asesorių Simoną Daukantą“. Po juo prierašas pieštuku: „Ar [jis] nebuvo kuo nors susijęs su buvusiomis riaušėmis Vakarų gubernijose“⁷. Duomenys apie Daukantą pradėti rinkti gruodžio 26 (14) d. Byla pradėta teisingumo ministro raštu Vilniaus civiliniam gubernatoriui, jog į jį kreipėsi Valdančiojo senato 1-ojo departamento vyresnysis prokuroras dėl Rygos karinio gubernatoriaus kolegijos asesoriaus Simono Daukanto, kilusio iš Telšių apskrities, įdarbinimo. Pagal caro 1833 m. birželio 4 d. (gegužės 23 d.) patvirtintus nuostatus, priimant į valstybinę tarnybą, visi, gimę buvusiose „Lenkijos gubernijose“, turėjo pateikti vietinės valdžios pažymas apie jų laikyseną 1830–1831 m. Tokį nurodymą gavo ir Telšių žemės teismas, įpareigotas tiesiogiai teisingumo ministrui pateikti raištą, ar kolegijos asesorius Daukantas kuo nors nebuvo prisidėjęs prie maišto. Analogiškas raštas buvo nusiųstas ir Vilniaus gubernijos 1831 m. sukilimo dalyvių tardymo komisijai. Byloje pridėtas susirašinėjimas, formuliarinis sąrašas, įvardyti atostogų periodai⁸. Be abejo, visa tai buvo tikrinama. Taigi tik po šių patikrų, 1835 m. kovo 19 d., Daukantas tapo admiraliteto

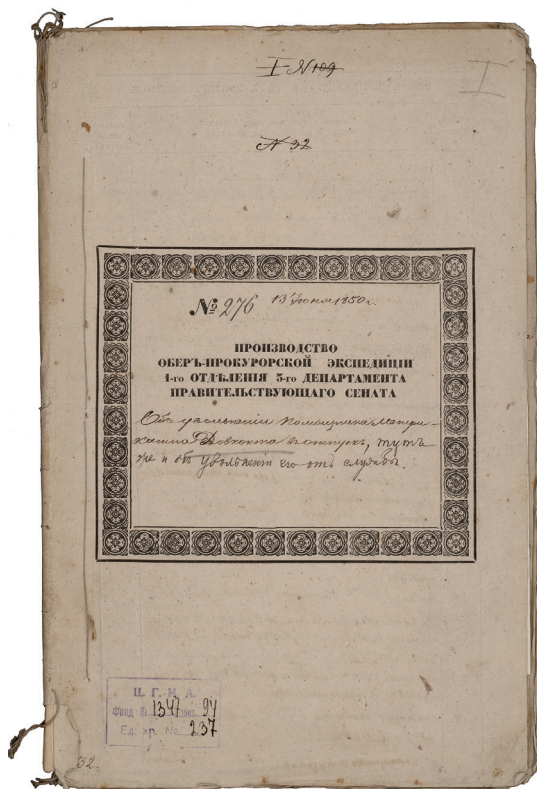
⁴ Федут А. *Следы на снегу*. Минск: Лимарнус, 2018, 119.

⁵ *Ibid.*, 121, 122.

⁶ *Ibid.*, 118, 127.

⁷ Teisingumo ministro nurodymu dėl pateikimo duomenų apie kolegijos asesorių Simoną Daukantą, LVIA, f. 380, ap. 102, b. 668, l. 1–12.

⁸ Merkys V. *Simonas Daukantas*. Vilnius: Vyturys, 1991, 70, 71.

2 pav. Daukanto tarnybos Valdančiajame senate formulinio sąrašo viršelis. 1850 m. Rusijos valstybės istorijos archyvas, f. 1347, ap. 94, b. 237, viršelis.

ekspedicijos tarnautoju Valdančiojo senato 1-ojo departamento kanceliarijoje. Asmenims, dirbusiems ne bet kur, o Rygos generalgubernatoriaus kanceliarijoje, kur taip pat priimant į darbą 1825 m. buvo atitinkama patikra (tuomet reikalaujama patento, bajorystės dokumentų), tai liudija carinės valdžios nepasitikėjimą nerusiškų gubernijų vadovybe ir tai, kad viskas buvo derinta iš anksto. Be įtakingų pažinčių nei Daukantas, nei kuris kitas nebūtų galėjęs patekti į tokią aukštą valstybinę įstaigą. Tačiau kodėl Daukantas pradėjo dirbti ne LM archyve?

Rusijos valstybės istorijos archyve (toliau – RVIA) Sankt Peterburge yra duomenų apie tai, kad tuo metu LM archyvas buvo tikrinamas ir jokių pastovių darbų ten nevyko. Valdančiojo senato archyve yra saugoma byla apie šią patikrą. 1835 m. spalio 23 (11) d. Teisingumo ministerijoje buvo svarstomas klausimas „Dėl Vilniuje ir Žemaitijos apskrityse paplitusio piktavališko dokumentų klastojimo, siekiant įrodyti bajorišką kilmę“. Toliau dėstoma: „1833 m. gruodį caro paliepimu nutarta: siekiant užkirsti kelią tolesniems metrikų ir aktų knygų klastojimams įsteigti 3 ypatingas komisijas: vieną Vilniaus, Gardino gubernijoms ir Bialystoko sričiai, kitą –

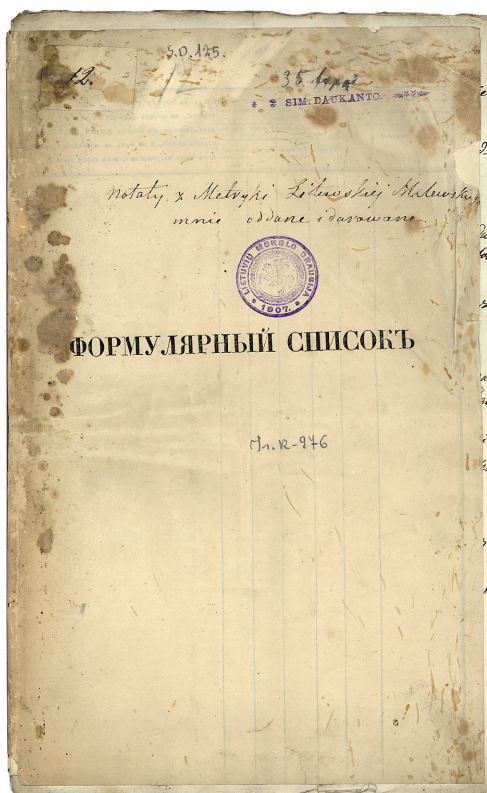
Kijevo, Volynės ir Podolės (sritims) ir trečią – Mogiliovo, Vitebsko ir Minsko“. Tačiau „Komisija, įsteigta peržiūrėti ir sutvarkyti Lenkų Metriką Valdančiojo senato 3-iajame departamente“, darbą pradėjo tik 1835 m. lapkričio 13 (1) d. Jai vadovauti buvo paskirtas metrikantas Malevskis, kuriam padėjo Pranas Čarnockis ir Ivanas Zagorovskis⁹. Archyvo bylas reikėjo sutvarkyti, sunumeruoti arba pernumeruoti, sutikrinti lapus ir atlikti kitus techninius darbus. Komisija nuolat pateikdavo savo darbų ataskaitas. Tai liudija, kad laikotarpis po sukilimo buvo labai svarbus imperijos ekonomikai ir politikai. 1837 m. sausio 27 (15) d. Malevskis raštu pranešė vyresniajam prokurorui Andrejui Vladislavlevui, kad Metrikoje peržiūrėta 1051 knyga ir sudaryta nauja numeracija. Sprendžiant iš dokumentų, 1837 m. vasario 18 (6) d. komisija baigė darbą¹⁰. Vadinas, dokumentai buvo patikrinti, sudėti į lentynas ir iš naujo suformuoti skyriai. Nėra atsitiktinumas, kad 1837 m. balandžio 13 (1) d. Daukantas vyresnybės potvarkiu buvo perkeltas į 3-ojo departamento 1-ąjį skyrių, kuriame ir buvo LM archyvas. Ir ne bet kuo – jis tapo metrikanto Malevskio padėjėju. Jam nereikėjo laikyti egzaminų ar kaip kitaip įrodyti savo gabumą. Lietuvių literatūros ir tautosakos instituto 2018 m. lapkričio 6 d. organizuotoje, Daukantui skirtoje mokslinėje konferencijoje „... Ir kraštą... vadino valstybe“ dalyvavęs baltarusių mokslininkas Aleksandras Feduta teigia, kad Maskvos dokumentuose (jie netrukus bus paskelbti) yra duomenų apie tai, kad Malevskis rūpinosi, jog Daukantas būtų apdovanotas, pagerbtas. Sankt Peterburgo archyvo dokumentai liudija, jog Malevskis ir toliau būrė Vilniaus universiteto auklėtinius, ne vieną jų rasime LM bendradarbių sąrašuose. Tačiau tai tolesnių tyrimų sritis.

Įsidarbinęs Valdančiajame senate Sankt Peterburge Daukantas jau galėjo naudotis LDK archyvu, tačiau skelbti jo dokumentus, kaip kad jau buvo rašyta, draudė Rusijos imperijos valdininko darbo taisyklės. Kad tai buvo pavojinga, liudija ne vienas jo laiškas Teodorui Narbutui. „Dėl to, ką Kraševskis parašė pagirdamas [Tamstą] Atheneum: aš, atsižvelgdamas į Tamstos mintį, jį išpėsiu. Ir mes patys čia atsargiai elgiamės kalbėdami apie kokį nors kitą asmenį. Kad netyčia, norėdami pagirti, neužtrauktume pavojaus ir nepakenktume jam“, – rašo jis 1842 m. rugpjūčio 22 (10) d.¹¹ Be abejo, dėl to, o ne dėl noro parodyti, kad yra daug rašančių lietuviškai, Daukantas visus savo parengtus leidinius: vadovėlius, vertimus, skaitinius, ūkinių patarimų knygeles, tautosakos rinkinį „Dainės žemaičių“ – skelbė slapyvardžiais. Iš jų galima išskirti pirmąją lietuvių kultūros istoriją „Būdą senovės lietuvių, kalnėnų ir žemaičių“, Jokūbo Laukio slapyvardžiu išleista

⁹ Apie įsteigimą Valdančiojo senato 1-ojo skyriaus 3-ojo departamento Metrikoje komisiją sutvarkyti metrikų ir aktų knygas, RVIA, f. 1347, ap. 94, b. 756, l. 5, 6.

¹⁰ *Ibid.*, 124.

¹¹ *Simono Daukanto raštai. Laiškai Teodorui Narbutui. Epistolinis dialogas*. Pratarėmė, įvadas, laiškų parengimas, komentavimas, vertimas R. Griškaitės. Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidykla, 1996, 221.

3 pav. Malevskio daryti Lietuvos Metrikos išrašai. Viršuje Daukanto užrašas, kad juos jam dovanoję Malevskis. Lietuvos literatūros ir tautosakos instituto rankraštynas. S. D. 125.

Petrapilyje (taip anuomet lietuviai vadino Sankt Peterburgą) 1845 m. Pasak istoriko Zigmanto Kiaupos, „... ypač įdomus ir beveik unikalus yra S. Daukanto patyrimas. Daukantas prasiskverbė prie LM kaip istorijos šaltinio lyg ir iš vidaus, ir iš ten stengėsi įvesti į mokslinę apyvertą jos medžiagą, nederindamas savo veiksmų su LM saugotojais.“¹² Beje, taip pat darė ir Malevskis; jo LM metrikos išrašas, dovanotas Daukantui (su Daukanto įrašu antraštėje), yra ir Lietuvių literatūros ir tautosakos instituto bibliotekos rankraštyne¹³. Daukantas visiems primindavo, kad jo pavardė neturi būti viešinama, pvz.: „Ponas Kraševskis blogai padarė mane pagyręs Athenaeum, dėl šios priežasties aš galiu netekti vietos, nes iš tikrųjų ne aš siunčiau, o mano viršininkas. Tai man pavojinga“, – rašo jis 1842 m. liepos 27 (15) d.

¹² Kiaupa Z. Simono Daukanto parengti Lietuvos Metrikos medžiagos rinkiniai. In *Lietuvių atgimimo istorijos studijos*, t. 5: *Simonas Daukantas*. Vyr. red. E. Motieka. Vilnius: Viltis, 1993, 104, 105.

¹³ Notaty z Metryki Litewskiej Malewskiego mnie oddane i darowane, Lietuvių literatūros ir tautosakos instituto bibliotekos rankraštynas, S. D. 125, antraštė.

Narbutui¹⁴. Kad tuo metu galėjo būti pavojinga leisti istorinius veikalus liudija tai, jog „Būdas“ 1855 m. buvo dar syki perskaitytas ir uždraustas platinti. Pasak Vytauto Merkio, „Daukanto kūrinys vienas pirmųjų atsidūrė lietuviškų draudžiamų knygų sąrašė“¹⁵. Taigi, be savo tiesioginio darbo sudarant LM rodykles, sąrašus, vykdant įvairius užklausimus, faktų patikrinimus etc., Daukantas nelegaliai bandė įvesti LM medžiagą į mokslo apyvartą. Jis darė LM išrašus (žinomi 4 didelės apimties teminiai rinkiniai), siuntė juos Narbutui ir kitiems. Gyvendamas Svirlaukyje (Latvija, netoli Jelgavos) jis baigė rengti Žemaitijos privilegijų rinkinį, tikėdamasis, kad jį išleis laikinasis šio dvaro savininkas Petras Smuglevičius. Daukanto patarimais naudojosi ne vienas to meto tyrinėtojas, tačiau tai nustatyti trukdo jau minėtas Daukanto atsargumas. Tačiau svarbiausia jam buvo lietuvių kalba, kuri buvo ne tik žodžiai. Minint Daukanto metus, konferencijose ir susitikimuose buvo išsakyta naujų drąsių išvalgų apie jo asmenybę ir darbus. Kalbininkas, Iliojaus universiteto Čikagoje profesorius Giedrius Subačius naujaisioje savo knygoje „Simono Daukanto Rygos ortografija (1827–1834)“ teigia: „Daukantas pasirodo visų pirma kaip politikas, istoriją ir kalbą naudojęs lietuviškumo politikai skleisti, bet ne kaip kalbos formų kodifikuotojas.“¹⁶

Šios tendencijos būdingos ir Sankt Peterburgo kūrybiniam laikotarpiui, kurio gilesnė analizė reikalauja naujų tyrimų.

IŠVADOS

Simono Daukanto kaip istoriko ambicijos vertė pažinti Lietuvos istorijos šaltinius. Jo akys krypto į Lietuvos didžiojo kunigaikščio kanceliarijos archyvą – Lietuvos Metriką, tuo metu saugomą Valdancijame senate. Įsidarbinti aukščiausiam Rusijos imperijos įstatymų leidybos ir valstybės valdymo organe uždaryto Vilniaus universiteto auklėtiniai nebuvo paprasta. Nebuvo lengva ir dirbti prie lotynų, rusėnų (senųjų slavų), lenkų, vokiečių kalbomis parašytų dokumentų. Vilniaus universiteto auklėtinis, filomatas ir tremtinys Pranciškus Malevskis, 1834 m. tapęs LM metrikantu, būrė gerai žinomus, darbščius ir gabius asmenis. Vilniaus gimnazijos ir universiteto bendramokslio Daukanto paskyrimas jo padėjėju buvo ne tik jo žinių bei darbštumo pripažinimas, bet ir patikimumo garantas, nes abu, apeidami griežtai reglamentuotas valdininko darbo taisykles, nurašinėjo senuosius dokumentus

¹⁴ *Simono Daukanto raštai*, 210.

¹⁵ Merkys V. *Simonas Daukantas*, 164.

¹⁶ Subačius G. *Simono Daukanto Rygos ortografija (1827–1834)*. Vilnius: Lietuvos istorijos institutas, 2018, 274.

ir pagal aplinkybes naudojo juos savo tikslams. Daukantas išrašus siuntė Teodorui Narbutui, rengė privilegijų rinkinį. Daukantą galime laikyti pirmuoju lietuvių disidentu, kuris savo darbais oponavo carinei politikai, propagavo visapusiškai laisvą žmogaus būtį, kalbą suvokęs ne tik kaip tautos išlikimo simbolį, bet ir kaip jos savarankiško egzistavimo būtinybę.

LITERATŪRA

- Kiaupa Z. Simono Daukanto parengti Lietuvos Metrikos medžiagos rinkiniai. In *Lietuvių atgimimo istorijos studijos*, t. 5: *Simonas Daukantas*. Vyr. red. E. Motieka. Vilnius: Viltis, 1993.
- Merkys V. *Simonas Daukantas*. Vilnius: Vyturys, 1991.
- Simono Daukanto raštai. Laiškai Teodorui Narbutui. Epistolinis dialogas*. Pratarė, įvadas, laiškų parengimas, komentavimas, vertimas R. Griškaitės. Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidykla, 1996.
- Subačius G. *Simono Daukanto Rygos ortografija (1827–1834)*. Vilnius: Lietuvos istorijos institutas, 2018.
- Федут А. *Следы на снегу*. Минск: Лимарнус, 2018.

Vida Girininkienė

SIMONAS DAUKANTAS AND PRANCIŠKUS MALEVSKIS IN THE LITHUANIAN METRICA ARCHIVES

SUMMARY. This article is devoted not to the biographies of Simonas Daukantas or Pranciškus Malevskis but to an exclusive moment that can be grasped only through the prism of the epoch. In an oppressed nation the epoch was always multifarious, sometimes encouraging resistance, sometimes counseling accommodation, so that a creative person had to lead a double life, one inner and one outer. With great effort Daukantas reached his goal: he found employment at the archives of the Lithuanian Metrica, containing the documents of the Grand Duchy of Lithuania. These archives were safeguarded in the Governing Senate. But Daukantas's hands were tied there: Czarist laws prohibited the publication of these documents; and copies and excerpts from them were not collected in separate volumes. Today we can hold Daukantas to have been a writer, historian, philologist, publicist, and ethnologist, who during his 15 years in Saint Petersburg worked in all fields vital for the Lithuanian nation. So what led Daukantas to seek out Russia's northern capital, in which due to its climate, foreign language, and "time of terror" public laws he never felt at home or needed? A search of archives in Lithuania, Saint Petersburg, and Moscow yielded new documents about the circumstances that could have aided Daukantas in obtaining a job in the Governing Senate, access to which was hardly possible without the help of influential acquaintances, especially after the insurrection of 1830-1831. This new investigation suggests that Daukantas benefitted from the assistance of Pranciškus Malevskis, a classmate at the Gymnasium and University of Vilnius.

KEYWORDS: Simonas Daukantas, Pranciškus Malevskis, University of Vilnius, Lithuanian Metrica, Governing Senate, Saint Petersburg.